

Poprád, 1914. április 27. – Budapest, 1980. január 15.

1931-ben a budapesti Kölcsey Ferenc Gimnáziumban érettségizett, majd a tudományegyetem hallgatója lett. 1931-1932-ben emellett műhelygyakornokként dolgozott a Standard Villamossági Rt.-nél, valamint az Oetl Antal Vasöntöde és Gépgyárban. 1932-től a Műegyetem gépészmérnöki karán folytatta tanulmányait, ahol bekapcsolódott a kommunista diákmozgalomba. A Haladó Diákok Pártja egyetemi, később központi vezetője, a HDP listáján az egyetemi diákönkormányzatba is bekerült. 1937-ben gépészmérnöki oklevelet szerzett, majd elvégezte a mérnökök kétéves közgazdasági továbbképzőjét. Ugyanabban az évben belépett a Magyarországi Szociáldemokrata Párt VII. kerületi szervezetébe, előadásokat tartott az Országos Ifjúsági Bizottságban. Részt vett 1937. szeptember 16-án a Tompa utcai nyilaskeresztes központ elleni akcióban, amiért négy napra őrizetbe vették. 1938-tól 1944-ig mérnök a Ganz Villamossági Rt. tanulmányi osztályán. 1940-ben, Erdélyben, 1942-1943-ban a fronton, a Don-kanyarban teljesített munkaszolgálatot. Hamis papírokat készített az ellenállási mozgalom résztvevői számára. 1945. januárban belépett a Magyar Kommunista Pártba, márciustól a Kereskedelem-és Közlekedésügyi Minisztérium üzemgazdasági osztályának a vezetőjeként dolgozott, 1946. októberben a Gazdasági Főtanácshoz került, a hároméves tervet előkészítő csoportot, majd a közgazdasági osztályt vezette. 1945. februártól 1949. június 18-ig a Magyar Mérnökök és Technikusok Szabad Szakszervezete főtitkára. 1945 és 1953 között a Szakszervezeti Tanács illetve a Szakszervezetek Országos Tanácsa tagja. 1945 és 1949 között az MKP, illetve az MDP több bizottságának és a párt műszaki értelmiségi csoportjának a vezetőségében dolgozott. Az 1945. évi nemzetgyűlési választásokon, az országos listán pótképviselő lett, de nem hívták be a törvényhozásba. 1947. augusztus 31-én az MKP országos listájáról bejutott az Országgyűlésbe; 1949. május 15-én a Magyar Függetlenségi Népfront országos listájáról is képviselő lett, de a ciklus közepén lemondatták. 1948. június 29-én a megalakuló Műszaki és Természettudományi Egyesületek Szövetsége ügyvezető elnöke lett. Ugyanebben az évben a Magyar Tudományos Tanács titkára miniszteri tanácsosként de 1949-ben posztjáról eltávolították. 1949. júliustól a Csepel Autógyár főmérnöke, 1952. márciustól igazgatója Szigethalmon. 1952-1955-ben Pest megyei tanács tag. 1953. júliustól rövid ideig a Láng Gépgyár főmérnöke. 1954. januártól 1957. júniusig a Kohó-és Gépipari Minisztérium főenergetikusaként dolgozott. 1952 és 1956 között az MDP hároméves pártfőiskoláján a gazdaságpolitikai tanszék oktatója. 1957-ben jelentkezett az MSZMP-be, de a budapesti pártbizottság az 1956. október-december közötti magatartása miatt szigorú megrovásban részesítette. 1957. júliustól a Műszeripari Kutatóintézet tudományos munkatársaként, majd 1962-től haláláig az Országos Műszaki Fejlesztési bizottság főosztályvezetőjeként dolgozott. 1957-től a Szakszervezetek Országos Tanácsa műszaki fejlesztési bizottsága, 1959-től a Magyar-Szovjet Baráti Társaság műszaki szakosztálya vezetőségi tagja. Az 1970-es években részt vett a számítástechnikai kormányprogram kidolgozásában.